

РЕШЕНИЕ

№ 2222

гр. София, 24.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 09.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **72** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на М. Б. М. чрез адв. А. срещу Заповед №6911/09.12.2019г., издадена от Б. М. - мл. Автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел ПП при СДВР, с която му е наложена ПАМ “Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“.

В жалбата се твърди, че заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна. Според жалбоподателя актът не съответства на целите на чл.22 от ЗАНН, липсват правни и фактически основания за издаването му. Мярката не е съразмерна и заповедта засяга правата и законните интереси на лицето в по-голяма степен от допустимите за целта. Освен това заповедта се явява нищожна, поради липса на компетентност на лицето, което я е издало.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. А., който поддържа жалбата. Претендира направените разноски в размер на 510 лева – държавна такса и адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие.

Ответникът Б. М. - мл. Автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел ПП при СДВР не се явява, не изпраща представител.

СГП не изпраща представител.

Административен съд София-град, III отделение, 11 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за

установено от фактическа страна следното:

На 09.12.2019г., около 06.15ч. в [населено място], по ул. Б. С. контролни органи на отдел ПП съставили АУАН на М. Б. М. за това, че управлявал лек автомобил Пежо с рег. [рег.номер на МПС] от ул. А. И. към [улица] отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер. Издаден му е талон за медицинско изследване за МБАЛ Св. А., но водачът не е дал кръв за медицинско изследване. Прието е, че с това си деяние, водачът виновен е нарушил чл.174, ал.3 от ЗДвП, като на 20.12.2019г. е издадено Наказателно постановление №19-4332-026980 от Началника на отдел ПП – СДВР, с което му е наложена глоба от 2000лв и е лишен от право да управлява МПС за срок от 24 месеца. В мотивите на оспорената заповед се посочва, че на М. АУАН е съставен за това, че е управлявал МПС л.а. Пежо с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установено с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта, чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване, от което са налице материалните предпоставки на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

Диспозитивът на заповедта гласи: „Налагам на М. М. временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.“

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт и затова съдът я намира за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на правомощията му, поради което не се явява нищожна. Според Заповед №8121з – 1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи служителите в СДВР притежават компетентност да осъществяват контрол по Закона за движението по пътищата. Съгласно Заповед №513з – 1618 от 26.02.2018 г., с която се определят длъжностни лица от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, отдел „Пътна полиция“ към СДВР и по-специално полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи, какъвто е и мл. Автоконтрольор Б. М. са натоварени с такива правомощия.

Съгласно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

-По т. 1, б. „б“ временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно

изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В конкретния случай приложената ПАМ е превантивна и преустановителна. Тя цели предотвратяване на евентуално престъпление или административно нарушение, когато е налице явна, пряка, несъмнена и конкретна опасност от това. Принудителната административна мярка не е административно наказание и се различава от него.

Настоящата инстанция счита, че заповедта е опорочена по отношение на формата – липсва задължителен реквизит. Принудителната административна мярка е приложена без конкретизация на нейния срок. В заповедта е записано „но за не повече от 18 месеца“, поради което не става ясно какъв е конкретният срок за който е наложена. Тази индивидуализация е необходима, за да може лицето, на което е наложена ПАМ да разбере за колко време му се отнема свидетелството за управление на МПС и съответно се лишава от правоуправление. Ако конкретен срок (в месеци, дни) по обективни причини не може да се определи, то е следвало в текста на диспозитива да се включи законовият израз, определящ края на срока на ПАМ „до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца“, който дефинира бъдещо сигурно събитие и ориентира адресата на ПАМ, за продължителността на мярка.

Поради тази причина, не може да се приеме, че е спазено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК за наличие на изчерпателна разпоредителна част на индивидуалния административен акт.

Освен горното, в мотивите е пресъздаден целият текст на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, без да се посочи конкретната хипотеза, която представлява констатираното в АУАН от контролните органи на отдел ПП административно нарушение. Мярката е наложена на М. Б. М. именно за това, че като е управлявал лек автомобил Пежо с рег. [рег.номер на МПС] на 20.12.2019г. при проверка в [населено място] отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер и не е дал клъв за медицинско изследване, макар да му е бил издаден съответния талон за МБАЛ Св. А.. От мотивите на заповедта не става ясен конкретният фактически състав на процесното нарушение, поради което заповедта, освен, че е с неточен диспозитив се явява и немотивирана.

Горното е довело до съществено нарушение на правото на защита на адресата на акта. Заповед №6911/09.12.2019г., издадена от Б. М. - мл. Автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел ПП при СДВР, поради това е незаконосъобразна и следва да се отмени. На жалбоподателя, на основание чл.143, ал.1 от АПК при този изход на делото се дължи присъждане на направените разноски за адвокат и държавна такса в размер на 510/петстотин и десет/ лева

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Б. М. Заповед №6911/09.12.2019г., издадена от Б. М. - мл. Автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел ПП при СДВР, с която му е наложена ПАМ “Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – МВР да заплати на М. Б. М. направените разноски по делото в размер на 510/петстотин и десет/ лева.

На основание чл.172, ал.5 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 77 от 2018г., в сила от 01.01.2019г.) решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: